

ELENA CONSTANTINOVICI

Institutul de Filologie
(Chișinău)

PERECHILE DE ADIACENȚĂ ÎN STRUCTURAREA ACTELOR DE VORBIRE

Abstract. The article deals with the problem of adjacent pairs in the process of speech acts. Defined as ritual formulas, linked with consecutive replicas in a dialogue, adjacent pairs have a defining role in the structuring of speech acts. The second term of the adjacent pair depends on the first both logically and sequentially, forming a cause – effect pattern. Although insignificant on the informational level adjacent pairs contribute to strengthening the relationship between interlocutors, marking the place and time of each intervention in conversation.

Keywords: speech act, adjacent pairs, dialogue, context, conversation, greeting, order, question and answer, invitation.

Perechile de adiacență reprezintă una din tehnicile de structurare a actelor de vorbire, indicând locul și momentul potrivit pentru un anumit tip de replică, prin selectarea emițătorului următor într-o conversație/dialog. Dacă în mod tradițional, se consideră că rolul de bază al conversației este transmiterea de informații între interlocutori, conform noului concept al analizei conversaționale, se preconizează că emițătorul și receptorul „fac ceva” atunci când interacționează: emițătorul realizează acțiuni care solicită acțiuni de răspuns de la receptor; acesta, la rândul lui așteaptă acțiuni de răspuns din partea emițătorului, și tot așa până la încheierea conversației. Conform Lilianeii Ionescu-Ruxăndoiu, perechile adiacente „sunt secvențe de două enunțuri consecutive, produse de emițători diferiți, ordonate ca o succesiune de părți și structurate astfel încât prima parte reclamă cu necesitate o anumită parte a doua” [1, p. 50]. Acestea sunt niște perechi minimale, de cele mai multe ori stereotipe, numite și „lanțuri acționale” [2, p. 82]. Vorba e că atunci „când lansăm o invitație (acțiunea₁) ne așteptăm ca ea să fie acceptată (acțiunea₂), atunci când formulăm un compliment acțiunea₁ ne așteptăm ca el să fie acceptat (acțiunea₂)” [3, p. 597]. Asta pentru că, de regulă, „întrebările necesită răspuns, un salut este urmat de alt salut, o comandă cere o reacție adecvată etc. Astfel, se nasc deja la acest nivel elementar de structurare „perechi” de enunțuri care în literatura de specialitate au fost numite în diferite feluri. Cea mai răspândită este „adjacency pairs”, în românește *perechi adiacente*” [4, p. 84]. De mare importanță pentru perechile adiacente este faptul că cel de al doilea termen depinde de primul atât din punct de vedere logic, cât și succesiv. De obicei, după cum se menționează în studiile de referință, formulările aferente primei și celei de a doua perechi alcătuiesc o configurație de tip cauză-efect. Perechile de adiacență se referă la structura dialogului. În literatura

de specialitate s-a remarcat că „Dialogurile au o structură asemănătoare unui joc, cu mutări sau replici, fiecărui vorbitor venindu-i rândul să spună ceva, să joace” [5]. Mutările nu sunt întâmplătoare, ele sunt guvernate de relația de consecință logică: răspunsul la salut urmează salutului, răspunsul la întrebare urmează întrebării propriu-zise, mulțumirile urmează rugămintelor etc. Acestea sunt niște formule rituale, care, „Chiar dacă ne semnificative din punctul de vedere al conținutului informațional, formulele rituale, prin dimensiunea securizantă, stabilizatoare (afectiv și social), creează și consolidează dimensiunea relațională a comunicării”, menționează Roventța Frumușani [6, p. 43].

Perechile de adiacență au stat la baza studiului „gramatical al conversației”, fundamentat în anii '70 ai secolului al XX-lea. În cadrul unei conversații între doi interlocutori au loc schimbări frecvente de vorbitor. Pentru a realiza schimbarea efectivă a persoanei care vorbește, în cadrul vorbirii naturale, apar elemente specifice care declanșează procedura de schimbare prin expresii-tip, însoțite de o intonație specifică. Cele mai bine cunoscute perechi adiacente sunt cele caracteristice următoarelor acte de vorbire:

întrebare – răspuns;

invitație – acceptare sau refuz;

compliment – reacție corespunzătoare (acceptare sau refuz);

salut – răspuns la salut;

ordin – acceptare sau refuz;

mulțumire – reacție corespunzătoare etc. [7].

În cele ce urmează vom încerca să identificăm inventarul de perechi adiacente cele mai frecvente, aferente actelor de vorbire sus-numite.

◆ În cadrul actului de vorbire *întrebare – răspuns*, perechile de adiacență se clasifică în funcție de tipul întrebării. Astfel, la întrebările închise se răspunde prin *da* sau *nu*. Întrebările deschise înregistrează o gamă largă de răspunsuri. Primul element al perechii adiacente în cazul întrebărilor deschise îl constituie, de obicei unul din următoarele 6: *Cine? Ce? Unde? Când? Cum? De ce?* Al doilea element depinde de scopul întrebării. Astfel, dacă se pune o întrebare închisă de tipul: *A venit directorul?* se așteaptă un răspuns pozitiv – *da*, sau unul negativ – *nu* și nimic mai mult, conversația se încheie fără șanse de a fi continuată. Dacă se pune o întrebare deschisă, de tipul: *Cine a venit?* emițătorul următor are mai multe variante de răspuns: *directorul /profesorul/ persoana invitată/ prietenii, vecinii* etc. La fel, dacă întrebăm *Locuiești în Chișinău?* ni se răspunde scurt cu *da* sau *nu*, iar dacă întrebăm *Unde locuiești?* emițătorul următor formulează un răspuns mai lung care lasă loc pentru continuarea conversației. De asemenea, dacă formulăm o întrebare închisă de tipul: *Știi despre iminența apocalipsei?*, primim un răspuns pozitiv sau negativ, dar dacă întrebăm *Ce știi despre iminența apocalipsei?*, răspunsul va fi amplu în funcție de cunoștințele interlocutorului despre acest fenomen și conversația poate continua. Răspunsul la o întrebare deschisă poate fi sugestiv, cum este în următoarea pereche adiacentă: – *Ce face tata?* – *Nu întinereste*. Alte tipuri de întrebări, cum ar fi *întrebările specifice*, folosite pentru a obține mai multe informații despre un subiect (Ce ați vrut să spuneți prin...?); *întrebările sugestive* cu răspuns insinuat (Nu-i așa

că v-a plăcut declarația directorului nostru?); *întrebările alternative* care urmăresc influențarea răspunsului și luarea rapidă a deciziilor (Preferăți să plătiți bani gheață sau prin virament?), *întrebările ipotetice*, puse cu scopul de a încuraja interlocutorul să-și dezvolte ideile (Cum se va schimba prețul dacă...?) etc. au mai multe variante de răspuns peste care trecem, din lipsă de spațiu.

◆ În cadrul actelor de vorbire *invitație – acceptare sau refuz* perechile adiacente înregistrează mai multe variante:

Primul element este formulat prin enunțuri enunțative – *Vă invit la cină.*, enunțuri declarative – *Aș vrea să iei cina cu mine.* și enunțuri interogative – *Vrei să iei cina cu mine?* Invitația poate fi făcută și indirect. Este arhicunoscut exemplul lui Eleanor Higgins care i-a trimis lui George Bernard Shaw un bilețel în care a scris: „Voi fi acasă pe 10 aprilie, între orele 7 și 9 seara”. În termenii actelor de vorbire, avem următoarea interpretare: domnișoara Higgins intenționează să-l invite, în mod indirect, pe domnul G. B. Shaw să ia cina împreună la ea acasă și așteaptă ca invitația să fie acceptată. G. B. Shaw interpretează însă enunțul literal, ca pe o simplă informație (act reprezentativ), și răspunde: „Tot așa va fi și G. B. Shaw”. Ca răspuns la actul de vorbire, performat de domnișoara Higgins, suntem în fața unui *refuz*.

Alte exemple: Primul element al perechii de adiacență în cazul unei invitații de ordin general: *Ai avea chef de o plimbare/să ne plimbăm? Mergem undeva mâine? Pot să te invit la un film? Ce-ai spune dacă am merge la un film? Vii cu mine la teatru? Vrei/ ai vrea să vii cu mine? Vrei să-mi faci plăcerea să vii de ziua mea? Aș vrea să vii la mine. Dacă ești de acord/ liber mâine, mergem la un film. Dacă-ți face plăcere, mergem la un film. Vino la mine.* Invitațiile speciale (la un pahar de vorbă, cum zicem noi, la dans, la masă) au ca prim-element al perechii adiacente expresii de tipul: *Bei ceva (cu mine)? Bem ceva? Hai să bem ceva. Mergem să bem ceva. Te invit la o cafea.* Sugestive sunt invitațiile de tipul: *Dau (ceva) de băut. Fac cinste.* (la dans) *Dansați? Vreți să dansați cu mine? Îmi acordați primul dans?* (la masă): *Ia masa cu noi. Pofțiți la masă! Stai la masă cu noi!*

Elementul al doilea al acestei perechi adiacente depinde de acceptarea sau refuzul invitației și poate lua forma unor enunțuri declarative sau interogative. Acceptare: *Mulțumesc. Accept cu plăcere.* (enunț declarativ) *Cum să nu? De ce nu? Mai încape vorbă?* (enunț interogativ) sau (refuz): *Mulțumesc îmi pare rău, regret, dar nu pot accepta invitația dvs.* (enunțuri declarative). Starea psihică a celui invitat își lasă amprenta asupra formulării acceptării sau refuzului invitației. Astfel, acceptarea invitației poate fi: ◆ entuziastă: *A! Asta da! Asta mai zic și eu! Ar fi fantastic/ grozav/ nemaipomenit/ minunat/ foarte fain. Ce întrebare! Aș fi încântat! Ce bine! Ce drăguț din partea ta! Cu cea mai mare plăcere. Cum aș putea să refuz? Firește! Sigur că da! Sigur că vin!* etc. ◆ neutră: *Accept bucuros, cu plăcere. Bine. De acord. Cu drag. Da, bineînțeles. Da mulțumesc. Merg. Mergem. Nu pot să te refuz. Nu zic nu. O.K. Să mergem, Hai! Haideți, Vin cu tine. Vin cu plăcere.* ◆ rezervată: *Cred că da. Da, poate. Dacă asta te face fericit... Dacă insiști... Dacă-ți face plăcere... Dacă dorești neapărat... Numai ca să-ți fac plăcere etc.*

Respingerea invitației poate fi: ♦ atenuată: *Aș accepta bucuros, dar nu pot să vin. Cred că nu. Îmi pare rău, dar nu pot să vin. Acum nu pot, poate altă dată/ cu altă ocazie. Aș vrea să vin, dar acum sunt ocupat. Ești foarte amabil că mă inviți, dar nu pot să vin. Nu prea pot. Sper să nu te superi dacă nu pot să vin etc.* ♦ categorică: *A! nu! Altă dată. Mai bine nu. Mersi! N-am chef de așa ceva! De așa ceva îmi arde mie? Nu acum. Nu pot. Nu prea am chef de așa ceva.*

♦ Perechile adiacente din cadrul actului de vorbire *compliment* – *răspuns la un compliment* sunt atent analizate de către profesorul Răzvan Săftoiu în articolul *Cum răspundeți unui compliment?* [3]. Ne permitem să selectăm câteva idei din acest amplu și foarte documentat studiu (exprimându-ne totodată grațitudinea pentru munca depusă de autor) pentru a pune la dispoziția celor interesați mostre de răspuns adecvat în situația de comunicare respectivă.

După ce constată, pe bună dreptate, că „actul de vorbire *compliment* este interesant nu atât la polul emiterii (emițătorul face un compliment, i.e. „spune ceva drăguț”, pentru a lăuda, flata pe cineva, pentru a-și arăta respectul pentru interlocutor sau pentru un terț), cât mai ales la polul receptării, pentru a vedea reacția interlocutorului, i.e. răspunsul”, autorul menționează că răspunsul constituie elementul al doilea al perechii adiacente aferente actului de vorbire *compliment*. Elementul întâi este formulat în funcție de faptul dacă emițătorul se referă la aspectul exterior al destinatarului, la un obiect al acestuia sau la starea lui de spirit etc. Dacă e vorba de aspectul exterior al destinatarului, primul element al perechii adiacente poate fi formulat, de cele mai multe ori prin enunțuri exclamative, caracteristice în general pentru acest act de vorbire, de genul: *Arăți splendid! Ce bine arăți! Ce drăguță ești! Ce frumoasă ești! Ești superbă!*, dar poate fi și o propoziție enunțiativă: *Arăți bine astăzi*. În cazul în care complementul se referă la îmbrăcăminte, predomină enunțurile exclamative: *Ce bine îți stă cu rochia asta! Ce mantou frumos! Ce drăguți cercei ai!*, dar pot fi folosite și enunțurile declarative, de tipul, *Îți stă foarte bine/ îți vine foarte bine haina aceasta*.

Foarte interesantă este teza, conform căreia răspunsul la un complement poate fi așteptat sau neașteptat. Răspunsul așteptat se consideră nemarcat și poate fi simplu, de tipul: *mersi, mulțumesc*. Uneori, răspunsul nemarcat simplu poate fi însoțit de o construcție care conține un termen hipocoristic: *mulțumesc, dragă; mulțumesc, sunteți drăguț*. Alteleori, acest tip de răspuns scoate în evidență relația dintre interlocutori: *îți mulțumesc* este folosit atunci când emițătorul și receptorul se cunosc, pe când *vă mulțumesc* este folosit pentru a indica deferența. Pentru evidențierea raportului deferent vs. non-deferent, *mulțumesc* poate intra în combinațiile menționate anterior; *mersi* este întotdeauna nondeferent. Răspunsul așteptat poate fi și complex. Răspunsul *nemarcat complex* completează pe cel simplu adăugând adverbul *mult*, fie la gradul pozitiv, fie la gradul superlativ absolut (*foarte mult*). Dacă răspunsul este neașteptat, el este marcat, a cărui cea mai simplă structură este *mulțumesc/ mersi* + comentariu. Comentariile sunt foarte variate în funcție de reciprocitate și de atitudinea pozitivă sau negativă a individului față de propria persoană. Dacă se exprimă un sentiment reciproc, atunci răspunsul poate fi de tipul: *Vă mulțumesc, pot spune același lucru și despre ținuta*

dvs. care exprimă acordul, făcându-i la rândul său un complement indirect emițătorului. Dacă destinatarul are o atitudine pozitivă față de propria persoană, atunci el va face „un comentariu în plus”, de tipul: *Vă mulțumesc, se pare că am făcut progrese în ultima perioadă sau: Toate hainele mă prind bine și mă simt bine când hainele mi se potrivesc. Mulțumesc, drăguț din partea ta să o spui. Îmi pare bine că ai observat și mersi.* etc. Dacă însă destinatarul are o atitudine critică față de propria persoană, atunci va face „un comentariu în minus”, de tipul: *Mulțumesc, dar se pare că exagerezi, Serios? Chiar îți place? Mulțumesc pentru minciună sau: Mulțumesc, dar n-a fost mare lucru/ nu-i mare scofală/ E un fleac* sunt răspunsuri la un compliment privind o mâncare gustoasă. Mai multe informații foarte utile la această temă a se vedea [3, p. 597-608].

◆ Referitor la perechile adiacente din cadrul actului de vorbire *salut – răspuns la salut* a se vedea [8. p. 163-169].

◆ Perechile adiacente din cadrul actului de vorbire *ordin – acceptare sau respingere a ordinului* sunt de asemenea foarte variate. Actul de vorbire respectiv semnifică faptul că emițătorul îi cere imperativ receptorului să facă ceva. Astfel, primul element al perechii adiacente va fi *emiterea ordinului*. Emiterea ordinului poate fi ◆ autoritară: *Ordon să pleci imediat! Ieși afară! Taci din gură! Spală vesela! Luați măsurile necesare! Vă dau sarcina să trimiteți coletul acesta! Expediați corespondența fără întârziere! Îți cer insistent să nu mai întârzi la serviciu!* și ◆ mai puțin autoritară, apropiindu-se de o rugăminte: *O să vă rog să redactați până mâine raportul de dare de seamă. Nu uita să treci pe la bibliotecă. Uite ce ai de făcut: să cumperi pâine. Vă rog să-mi prezentați carnetul de note. Aș vrea să te rog ceva: să vii deseară la noi.* sau ◆ neutră: *Vrei să speli vesela? Vreau să vii deseară la mine. Vei cumpăra rechizite pentru birou. Vezi sa nu uiți! Fă-mi, te rog, o favoare.*

Când destinatarul ordinului nu se supune, ordinul este emis repetat: *Îți mai spun o data/ încă o dată/ pentru a câta oară/ pentru ultima oară să mă lași în pace. Eu cu cine vorbesc? Nu mai comenta atâta! Nu mai protesta! Tu ești surd sau ce? Ești surd? Ești fudul de o ureche?* Elementul al doilea al perechii adiacente respective exprimă acceptarea sau respingerea ordinului.

– Acceptare fermă: *Bine, facem,/ executăm. Bine, bine. Dacă e nevoie/ necesar, o fac. Dacă așa stau lucrurile, atunci facem. Dacă insisti, facem neapărat. Dacă trebuie, ordinul nu se discută. Fie. Fie cum ziceți.*

– Acceptare neutră: *Am auzit. Am înțeles. Am luat notă. Am să fac neapărat. Aud. Bine. De acord. Nu e nevoie să-mi spui de două ori. S-a făcut. Se face. Se face imediat.*

– Respingere fermă: *Nu primesc ordine de la nimeni / de la tine! Ce? Mă vezi pe mine făcând asta? Eu să fac asta? Eu nu. Nu mai fac eu așa ceva! Nu fac niciodată asta. Îți bați joc de mine?*

– Respingere atenuată: *Nu văd cum aș putea face asta. E foarte periculos/ primejdios. E prea riscant. Nu mă forța să fac asta. Riscul e prea mare.* etc. Mai multe exemple ilustrative a se vedea [9. p. 317- 321].

◆ În cadrul actului de vorbire *mulțumiri – reacție corespunzătoare*, elementul întâi al perechii adiacente este, bineînțeles, exprimarea recunoștinței față de destinatar pentru o favoare.

Cele mai frecvente expresii în cazul acesta sunt: *Mulțumesc. Mersi. Cu mulțumiri. Mii de mulțumiri. Mulțumesc foarte mult. Mulțumesc frumos. Mulțumesc încă o dată. O, mulțumesc! Nici nu stii cum să-ți mulțumesc. Vă mulțumesc anticipat.* O bună parte, o constituie expresiile în care lipsește cuvântul *a mulțumi*, totuși ele au un conținut clar de grațitudine: *Ce drăguț din partea ta! Ce drăguț ești! Ești o comoară / o bomboană! Mi-ai făcut un mare bine/ un mare serviciu. Ți datoriez totul. Vă rămân îndatorat/recunoscător. Ești un înger.* etc.

Cel de al doilea element exprimă *răspunsul la mulțumire*, care poate fi verbalizat printr-o serie de expresii mai mult sau mai puțin fixe: *Pentru puțin. N-aveți pentru ce. Cu plăcere. Plăcerea e de partea mea. Și eu ți mulțumesc. Nu trebuie să-mi mulțumești. Și tu ai fi făcut la fel.* [ibidem, p. 289-291].

La cele menționate supra ar mai fi de adăugat următoarele. Perechile adiacente sunt caracteristice părții inițiale și celei finale a conversației. Rovența Frumușani menționează că perechile de adiacență sunt liminare și se încadrează în structura conversației în cadrul secvențelor conversaționale de deschidere și închidere, între care se situează corpul interacțiunii. Acestea fie stabilesc contactul fizic și psihic între interlocutori printr-o serie de ritualuri confirmative (salut, manifestări ale cordialității, plăcerii întâlnirii), fie anunță și organizează în modul cel mai armonios posibil sfârșitul întâlnirii (urări, mulțumiri, angajamentul de a se revedea cât mai curând) [6, p. 46-47]. Acestea pot fi atât verbale, cât și nonverbale (răspuns prin gest, prin ridicarea pălăriei, surâs, înclinarea capului etc.). Contează foarte mult și contextul în care are loc conversația. E foarte importantă pentru înțelegerea conversației indexarea corectă a contextului. Ilustrativ este exemplul furnizat de Sacks [citată după 6, p. 27] referitor la următoarele perechi adiacente:

A – *Am un fiu de 13 ani.*

B – *Foarte bine.*

A – *Am și un câine.*

B – *Atunci, îmi pare rău.*

Nu putem înțelege această succesiune de replici, dacă nu știm că se negociază o închiriere, A fiind virtualul chiriaș, iar B proprietarul apartamentului.

În această ordine de idei, este interesantă studierea perechilor de adiacență din perspectiva dezvoltării schemelor de adnotare a actelor de vorbire în limbajul electronic. Aici informațiile referitoare la replicile unui dialog se codifică pe diferite nivele, unul dintre care este reprezentat de *funcția de anticipare* (care încadrează, de obicei, primul element al perechii adiacente), iar cel de al doilea – de *funcția de adaptare regresivă* căreia îi corespunde cel de al doilea element al perechii de adiacență [5].

În concluzie, ar fi de menționat că perechile de adiacență au un rol important în structurarea dialogurilor aferente diverselor acte de vorbire, deoarece, după cum s-a afirmat, „așteptările interlocutorilor presupun ca atunci când apare primul element al unei asemenea perechi de adiacență, să urmeze cel de al doilea. În caz contrar, sunt perturbate anumite reguli constitutive ale conversației, iar relația dintre participanți

este renegociată până se ajunge la o interacțiune acceptabilă” [10, p. 95]. Deși, după cum a menționat Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, „adiacența” nu este o trăsătură esențială, perechile de adiacență ridică totuși diverse probleme de soluționat, mai ales în cazurile când între cele două elemente ale perechii de adiacență sunt inserate și alte intervenții. În plus, unele formulări ale perechilor adiacente sunt fixe, altele oferă o serie deschisă de posibilități de formulare, dintre care unele așteptate și deci nemarcate, altele neașteptate, marcate prin diverse tipuri de complexitate, după cum am încercat să demonstrăm în cele spuse mai sus. Asta pentru că, după cum menționează Catherine Kerbrat-Orecchioni:

„De dimineață până seara oamenii întrebă, răspund, argumentează, promit, se laudă sau se plâng, mulțumesc, fac reproșuri, elogiile sau confidențe etc., etc. În plus, de dimineață până seara ei încearcă să interpreteze (conștient sau inconștient) ceea ce fac ceilalți când vorbesc, altfel spus, ce tipuri de acte realizează” [11, p. 187].

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, *Conversația, structuri și strategii. Sugestii pentru o pragmatică a românei vorbite*, ediția a II-a, București, 1999.
2. Pomerantz, A., *Compliment responses. Notes on the co-operation of multiple constraints*. În Schenkein, J. (ed.), *Studies in the Organization of Conversational Interaction*, 79-112, New York, Academic Press, 1978.
3. Săftoiu, Răzvan, *Cum răspundeți la un compliment?* În: Actele colocviului Catedrei de limba română (27–28 noiembrie 2002) – Aspecte ale dinamicii limbii române actuale, vol. al II-lea (coord. Gabriela Pană Dindelegan), București, Editura Universității din București, 2003, p. 597-608.
4. Bochmann, K., *Limba română: istorie, variante, conflicte. O privire din afară*, Chișinău, 2004.
5. Trăușan-Matu, Chiru, Bogdan, *Identificarea actelor de vorbire în dialogurile purtate pe chat*, Universitatea politehnică din București. În: www.citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.95.4885&rep=rep1&type=pdf
6. Roventța Frumușani, Daniela, *Analiza discursului. Ipoteze și ipostaze*, București, 2005.
7. *Forme ale vorbirii*. În: www.statu.files.wordpress.com/2010/12/7_vorbirea.pps.
8. Constantinovici, Elena, *Ritualul salutului – situații de actualizare și mijloace de exprimare*. În: *Filologia modernă: realizări și perspective în context european*, ediția a IV-a. Abordări interdisciplinare în cercetarea lingvistică și literară (In memoriam acad. Silviu Berejan), Chișinău, 2012, p. 163-169.
9. Gancz, Andrei, Marie-Claude Frachon, Margareta Gancz, *Dicționar român-francez al comunicării*, București, Editura Corint, 1999.
10. Cosmescu, Alexandru, *Macrostructuri ale textului dialogic*. În: *Philologia*, nr. 3-4, 2011, p. 94-105.
11. Kerbrat-Orecchioni, C., *Les actes de langage dans le discours*, Paris, Nathan, 2001.